

иска“. Когато момчетата запитали къде ще зимуватъ, той продължилъ: „Защо се боите, мои братя, когато цѣла Стара-планина е наша, когато старопланинскитѣ българи сж народолюбиви, госто-приемни и чистосърдечни хора“. Предложението на Хитовъ било прието съ желание да презимуватъ въ сливенско. До Никулденъ дружината обикаляла селата, следъ което четниците се прибрали въ с. Калояново, богато настанени и хранени, благодарение многото приятели, които ималъ воеводата тамъ и въ околнитѣ села. Дружината се състояла отъ 20 души. Голѣмо е било гостоприемството на тия села. Веднажъ когато Панайотъ искалъ да плати една торба брашно на единъ селянинъ, последниятъ се обърналъ къмъ него съ думитѣ: „Тебе паритѣ повече ти трѣбватъ, отколкото на мене, нека ти дава Богъ добро здраве“. Презъ пролѣтътъ 1861 г. Хитовъ повежда дружината изъ тракийското поле, по брѣговетѣ на р. Тунджа, следъ като попъ Иорданъ причастилъ четата и я благословилъ. Тѣ минали къмъ Черно-море и „Бакаджика“, а къмъ края на априлъ се отправили къмъ Стара-планина. По това време около Марашката рѣка се заселили татари, които не давали презъ селото пиле да прехвъркне. При срещата съ татаритѣ 16 души отъ последнитѣ били убити и 10 ранени. Поради опасностъ отъ преследване, дружината веднага се отправила по котленския пѣтъ, гдето пресрещнала нѣколко турци, задигнала отъ тѣхъ 36,000 гроша и ги убила. Само за три дни били убити 60 души турци. Изпратената потеря принуждава четата да търси спасение въ казанлъшкиятъ и габровски гори, отгдето слѣзла къмъ р. Стрема, а отъ тамъ по Марица стигнала до Сакаръ-планина. По тия мѣста дружината скитала до срѣдата на м. августъ, а следъ това се прехвърлила между Котелъ и Шуменъ. Случвало се е, щото четата да напада по погрѣшка и на българи. Това ставало, когато пѣтниците пѣтували облѣчени, ужъ за безопасностъ, въ турски дрехи и говорѣли на турски езикъ. Истинскитѣ хайдути никога не нападали християнитѣ. Между българскитѣ хайдути сжществувало преданието, че ако хайдутинъ закачи жена, турцитѣ непременно ще го хванатъ. Хайдутинътъ знаелъ, че неговото занятие е честно, затова то не трѣбва да се безчести. Ето какво казвалъ единъ простъ старъ хайдутинъ: „Ние сме пратени отъ Бога да вардимъ сиромаситѣ и да наказваме злосторницитѣ, а като е така, трѣбва да бждемъ честни, правдолюбиви и чистосърдечни. Българскиятъ народъ нѣма ни царство ни покровители, ни защитници. Той трѣбва да се надѣва на Бога, на насъ и на своята юнашка снага“.